

ket, saa tror jeg dog, ærede Medlemmer vil forstaa, at jeg ikke alene har læst Bogen, men forstaaet den, og det ærede Medlem har ikke berigtiget, men bekræftet, hvad jeg sagde.

Dernæst kommer jeg til Locarno-Overenskomsten og mit Tilsagn om at vente med at fremsætte Afrustningsforslaget, indtil Locarno-Overenskomsten er ratificeret. Jeg vil derom gerne først sige, at naar jeg sagde ratificeret og ikke: underskrevet, skyldes dette, at Locarno-Overenskomsten er underskrevet. Den blev underskrevet den samme Dag, som man naaede til Enighed, nemlig den 16. Oktober, ogsaa staa der, at den skal snaarest mulig ratificeres, og de 7 Lande, der enedes om Locarno-Overenskomsten, skulde den 1. December sende Repræsentanter til London med Fuldmagt for atter at underskrive den, det vil sige med Regeringerne staaende bagved; medens de kun kunde underskrive rent personligt den 16. Oktober, skulde de den 1. December have Regeringernes Tilslutning, Landenes Tilslutning. Men jeg sagde ikke, som det ærede Medlem citerer, at jeg ikke vilde komme med Forslaget, før denne Overenskomst var ratificeret, og det vil ærede Medlemmer kunne forstaa; for det vilde betyde, at hvis den ikke blev ratificeret, vilde jeg ikke fremsætte Forslaget, og det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at det snart vil vise sig, om den bliver ratificeret, og det vil alle ærede Medlemmer, som kender Locarno-Overenskomsten vide, at hvis den bliver underskrevet den 1. December, er den ratificeret eller vil blive det snaarest muligt. Det er Locarno-Overenskomstens Grundlag, og jeg vil dog nævne, hvad der er underskrevet af disse 7 Landes befuldmægtige. Jeg kan ikke oplæse hele Overenskomsten, men jeg skal oplæse det, der har Interesse og Betydning, det, som man uden Afrustnings- eller Nedrustningskonference allerede er enedes om som Rettesnor for sin Politik. Jeg beder den højtærede Formand tillade mig at oplæse nogle faa Linier:

„De delegerede for de her repræsenterede Regeringer erklærer at have den faste Overbevisning, at disse Traktaters og Konventioners Ikrafttræden i høj Grad vil bidrage til at hidføre en moralsk Afspænding mellem Nationerne, at den i høj Grad vil lette Løsningen af mange politiske og økonomiske Problemer i Overensstemmelse med Folkenes Interesser og Følelser, og at den ved at fæstne Freden og Sikkerheden i Europa vil være et effektivt Middel til at fremskynde den i Folkeforbundspagtens Art. 8 omhandlede Afrustning. De

forpligter sig til at yde deres oprigtige Medvirken til det allerede af Folkeforbundet paabegyndte Arbejde vedrørende Afrustning og at tilstræbe Virkeliggørelsen heraf ved en almindelig Forstaaelse.“

Det er det, disse 7 Landes Regeringer forpligter sig til, den Dag denne Overenskomst bliver underskrevet med Fuldmagt. Det ærede Medlem Hr. Moltesen, der kender denne Overenskomst og dens Ordlyd, kom jo ogsaa med Udtalelser, der viste, at den ændrede Situationen i Europa. 4 Stater er i Forvejen tvunget til at indføre en Forsvarsordning, som i det mindste ikke er mere omfattende, end hvad vi foreslaar her. Det er 4 Stater tvunget til ved Versailles-Freden; de er saa langt nede, at vi ved vort Afrustningsforslag ikke kommer længere ned. 7 Stater, nemlig Tyskland, Belgien, Frankrig, England, Italien, Polen, og Českoslovakiet, erklærer, at de vil yde deres oprigtige Medvirken til en Afrustning hver i sit Land.

Efter disse Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Moltesen troede jeg da, at nu var den Situation indtraadt, at man vilde tage en Realitetsforhandling om Spørgsmaalet, og derfor ventede jeg. Men de, der mener, at jeg vilde vente, fordi vor Stilling maatte være afhængig af denne Vedtagelse, vil jo vide, at det er fuldkommen urigtigt. For vort Vedkommende kunde vi i Fjor forelægge et Afrustningsforslag, og selv de argeste Modstandere af dette Forslag vil indrømme, at der da i hvert Fald ikke siden er passeret noget, som i Aar kunde gøre os betænkelige. Selv om Locarno-Overenskomsten ikke bliver underskrevet og ikke bliver ratificeret, er der intet, der kan gøre os betænkelige ved at fremsætte det Forslag, som vi med fuld Overbevisning fremsatte i Fjor. Men der staa i den Beretning, som Udvalget afgav, at Udvalgets Flertal stillede et Forslag som et Forhandlingsgrundlag. Derfor foreslog jeg denne Udsættelse. Nu kommer saa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og siger, at saa kan jeg vel udsætte det yderligere. Ja, hvis han endda havde sagt: til Afrustningskonferencen er afholdt; men naar den er afholdt, saa skal vi igen udsætte, indtil det viser sig, om vi nøjagtig kan komme til at holde Fodslag med en Række mindre Stater, der er stillet ganske som Danmark, idet vi skal tage Hensyn til vore geografiske Forhold. Jeg vil antage, at det ærede Medlem paa denne Maade kan faa det udsat en 5—6 Aar for derefter at sige, naar andre Stater begynder at nedruste: Ja, men vi har en særlig